

“ГЕТЬ ВІД МОСКВИ!”

Присвячується т.зв. року Росії в Україні

Ще в середині 20-х років минулого століття цей клич прозвучав від Миколи Хвильового. Нагадаємо, це були знамениті 20-ті, коли в українській літературі та в інших ділянках нашої культури, ніби спалах метеорів, засяяли яскраві таланти з глибоким покликанням винести українську культуру на світові орбіти. Знаємо, чим усе закінчилося – в історію ввійшло це покоління письменників, митців, мислителів-філософів як “розстріляне відродження”. Отож у цей час (усього приблизно 10 років!) Хвильовий закликав відійти від Москви як цитаделі всеросійського міщанства (читай: імперіалізму) і дуже глибоко усвідомлював – це підтверджує вся його творчість – головну небезпеку, що йшла від Москви – повне підкорення України, втрата її найелементарніших прав і свобод. Тривоги Хвильового незабаром підтвердилися в “розгонах” письменників, що стояли в одвертій чи прихованій опозиції до режиму, і найбільше – у сфабрикованім 1929 року спецорганами т.зв. процесі над СВУ (Спілка Визволення України) – чи не наймасштабнішому ударі по українству, коли “загорнули” найчільніших діячів науки, освіти, літератури, Церкви. Зрештою, від часу насильної, збройної окупації України червоною Москвою геноцид українського народу та його духовності фактично не припинявся до кінця існування “імперії зла”.

Здавалося б, сьогодні, коли Україна стала самостійною державою, визнаною світовим співтовариством, які небезпеки для її існування? І все ж... клич Миколи Хвильового не втратив своєї актуальності. Уявляю собі вирази обличчя усіх тих, хто не лише декларує т.зв. “східний вектор” в українській політиці (чи вона українська?), але й інтенсивно його реалізує, ніби там, у Росії, отримаємо високі, новітні технології, вигідні інвестиції без типово російсько-ментального “обегоріванія”... А втілює його в життя таким чином, що, ніби забувши про Україну як самостійну державу, за всяку ціну прагне обмежити, знівелювати цю самостійність. Не інакше, як саме в такому сенсі слід розглядати політику офіційного Києва, а саме: передача російському капіталу стратегічні промислові об’єкти (за браком місця їх не будемо перераховувати), створення

т.зв. міжнародного, а насправді українсько-російського нафтового консорціюму (оцінки такому “стратегічному” заходів дали і політики, і економісти), проста аж до банальності ліквідація національного ефірного простору і передача його під виглядом “спільного” російським компаніям, грубе порушення Конституції України – дислокація на її території чужих – російських військ, таким же “спільним”, за останньою інформацією про попередні домовленості обох сторін, виявляється також... Азовське море. А ще планується або й реалізується “спільний” повітряний простір. У політичному підтексті призначення Президента головою новітнього монстра – СНД (України не є його членом), що в мріях московських супер-шовіністів і “неделітників” (читай – імперіалістів) та й “наших”, таки домашніх яничар має переродитися в новітній советський союз дуже “вільних” і дуже “незалежних” держав, прочитується велика майбутня “радість” – входження в нього України як порятунку від... імперіалістичної Америки та “гнилого” Заходу. Хоча це ніяк не перешкоджає українським політикам і дипломатам водночас базікати про т.зв. “західний вектор”, навіть наробити чимало галасу з приводу майбутнього членства України в НАТО. Лицемірство і фарисейство – ніяк не новизна і тягнеться з давніх давен, має вже “біблійний” присмак, а тим більше в політиці українській. І навряд чи варто уточнювати характер цієї політики. Очевидно, на звичайній мові все це інакше не назвеш, як націонал-зрадництво. Щоправда, перша половина цього неприємного визначення слід поставити під сумнів, бо що там національного? Це *неукраїнська політика*, це зрада національних державних інтересів.

Таким чином, постійні уступки другій стороні характеризують цю політику, своєрідну “гру”, де “наш” (не наш!) гарант, гейби молодший брат, мусить постійно, аж до бридоти, уступати “старшому”, незважаючи навіть на вельми приятельські (чи братні, тобто родинні) стосунки. Отак “потихенько”, “по-сімейному” і створиться “союз нерушимий”! І Україна вповзе в остаточне російське ярмо, так з нього й не вийшовши зовсім. Або й ні, цього не буде, бо навіщо лякати націонал-патріотів: достатньо для такої “держави” зберегти національний прапор, гімн (без слів!), якісь міністерства, якусь армію – необоронноздатну, а головне – економіка, яка покликана працювати в рамках інтересів північного сусіда, аби не створювати конкуренції на її ринках. Щось подібне й з західними сусідами – аби їм вигідно, а вам – як собі хочете, бо

ви ж слабосилі, майже на ладан дишете. Звісно – від власної “стратегічної” політики – як зовнішньої, так і внутрішньої.

Постійна демонстрація перед північним сусідом сучасного керівництва України своєї слабкості, рабської залежності (це виявляється навіть у недержавній мові, якою послуговується перша особа держави на зустрічах з північним “братом” (звичайно – “страшим”), наводить на думку, що в свідомості цієї першої особи автоматично спрацьовує синдром меншевартості, залежності партійного керівника великого промислово-військового комплексу від кремлівського партійного керівництва і генерального штабу імперії, яка, на щастя всіх народів, що стали на шлях незалежності, спустила свій злий дух. Але нині цим отруйним сопухом прагне за всяку ціну одурманити багатьох. У рахубу тут не йде перша особа Білорусії – там усе чітко: згортання державності, повна ліквідація самостійності, а за всім цим не забариться й ліквідація білоруської нації. З приводу цього недаремно б’є у дзвін тривоги всесвітньо-відомий білоруський письменник Василь Биков – нині чи не єдина совість нації, яка стоїть на грані безповоротної загибелі.

У нашу рахубу входить офіційний Київ, який повторює, з певними відмінами, залишаючи головну суть, політику “білорусизації” України, коли на наших очах відбувається невідворотне руйнування державності, економічної незалежності, деградації культурно-духовного процесу, що з кожним роком поглиблюється, демографічна катастрофа, коли, завдяки саме антиукраїнській політиці, мільйони молодих людей змушені залишати Батьківщину в пошуках праці і гідних людини заробітків у чужих країнах. А який сенс має начебто великомасштабна боротьба з корупцією, яка з року в рік приносить нульовий результат, який, зрештою, не змінюється від зміни перших осіб у судовій і каральній системі? Що це за гра, панове? На кого вона розрахована? На простачків, які мали б повірити в словесні декларації високопоставлених чиновників? На нас, громадян України? Не розраховуйте! Ми пережили такі апокаліпси большевицького “раю”, що сьогодні нас не купите словесами брехні та облуди! На західних експертів, які пильно стежать за всім, що відбувається в державі? Та й вони вже, нарешті, не ликом шиті. Здається, вони накінець зрозуміли вашу демагогію і брехню про “демократію”, про “правове суспільство”, “свободу слова” і т. ін., про ваші ж викручені ніби чорторієм “вектори” і політичні орієнтації. У нашому народі є, справді, золота думка:

“Брехнею світ пройде, та назад не вернешся!” Пам’ятайте ці золоті слова. І згадайте безславний кінець імперії зла, куди нині знову затягують нас “народні старателі”, почавши від першої особи в державі, його найближчого оточення, і ті олігархічно-мафійні зчеплення, яким немає іншого виходу, як лише цупко триматися гаранта, а його – них, поки все “тримається купи”.

І тут – саме для всієї компанії північно-східний “вектор” е дошкою порятунку – адже й там з правом не все в порядку, з корупцією теж “запекло” борються – і мають приблизні успіхи, як і в нас, і там, як і в нас, є багаті “бідні”, бо невізні за межі власної держави. Та й багато інших подібностей, які, сказати б, “зріднюють” обидві держави. То чому б їм не злитися до купи, звичайно, під двоголовим хижаком?

До того згадаймо ще “круті” висловлювання сучасних російських супершовіністів на адресу України як “временного явлення” чи сокровенні прагнення верхівки сучасної Росії щодо України – за великим рахунком вони такі ж, як і до Білорусії!

Для цього вони знаходять ґрунт у маніякальних (інакше не назвеш) твердженнях російських недовчених вчених про єдність “єдиного русского народа”, про польсько-німецький витвір – українську націю, яку так інтерпретує сучасний росіянин Михайл Смолін, який вважає себе “вченим” і повторює, цитуючи такого ж, як і він, що, мовляв, поляки “взяли на себя роль акушерки при родах украинского национализма и няньки при его воспитании”, а українська мова, яку не інакше називають, як “малорусская”, причому в тих рідкісних випадках, коли пишуть слово “українська”, беруть у лапки, отже ця мова, тобто “українский” язык єсть искусственно изобретённый жаргон, пропитанный польским языком, особенно в области терминологической и фразеологической. Он является сознательной попыткой увести малорусское население от общерусского языка и от церковнославянских языковых корней вообще”. (Цитую з книжки “Український сепаратизм в Росії”. Москва, 1998, стор. 8, 15-16). Гадаю, що українство (там же цей термін послідовно береться в лапки) мало б дати достойну відповідь, зокрема, цим шовіністичним вигадкам і спотворенням історичної правди, а загалом – обговорити перед українською спільнотою *справжні* поривання і прагнення сучасного російського політикуму щодо України. За його політичними гаслами про “дружбу” двох “братніх” народів, за його

“демократизмом” як своєрідною прихованістю справжніх *намірів* стоять, поза всяким сумнівом, реальні цілі – *підкорення України, поглинання її російським “морем”*. Я свідомо спрощую тенденції, які нуртують у сучасному російському політичному середовищі, яке, як і в нас, неоднорідне, проте російська “демократія” закінчується там, де починається державницька незалежність народів, які мали нещастя потрапити в кігті двоголового орла, який, образно кажучи, повсякчас потребує крові для продовження власного життя, для існування імперії та імперського мислення. Ця теза сьогодні дуже переконливо підтверджується героїчною боротьбою маленького народу Ічкерії, яку Кремль бачить не інакше як невіддільною складовою імперії, а законне право чеченського народу на державність і боротьбу за неї назвав “тероризмом”. Ми, українці, дуже добре знаємо цю, делікатно квжучи, тенденцію російської “демократії”: боротьба УПА в 40–50-ті роки проти московського окупанта була названа ... “бандформірованими”, засоби придушення цієї боротьби окупантом, справді, інакше не назвеш, як бандитськими. Такі ж самі засоби сьогодні застосовує “демократична” Росія в боротьбі проти Ічкерії.

Повертаючись до цитованої книжки, варто звернути увагу на обкладинку, повторену й на титульній сторінці, а саме: в лівому кутку вгорі в “глобальному” колі з позначками сторін світу намальований тризуб, розколений тріщинами на три частини – західну, північно-східну і південну. Ось справжні наміри і сутність нинішнього політичного мислення “демократичної” Росії стосовно України.

Виникає питання зі сумнівом: де ті здорові політичні сили сучасної Росії, які мислять адекватно стосовно реальної, а не бажаної ситуації? Україна – самостійна держава, незалежно від того, які наміри та прожекти шовіністичних чи інших кіл Росії, покликана вести стосунки зі своїми сусідами на *паритетних* основах. І коли цього явно бракує з обох сторін, то така політика приречена на невдачу. Немає паритетних стосунків, що виразно показав т.зв. рік України в Росії, і викликає великий сумнів такий же рік Росії в Україні. За минулий рік (“український”!) абсолютно нічого не змінилося в культурно-духовній автономії українців у Росії: як не було там українських державних шкіл, дошкільних закладів, театрів, преси, радіо й телебачення, книговидаць і т.д., так і немає досі! Зате росіяни в Україні все це мають і багато чого

більше. Ось т.зв. “паритетні” стосунки! Цей перелік можна продовжувати до безконечности.

Що це? Політична недоумкуватість? Чи тенденція – з обох сторін: з російської – “не пущать!”, з української – постійно уступати перед русифікаторами, економічною інвазією, за якою, як правило, суне навала асиміляторів з цинічною вимогою другої т.зв. державної мови, а це агресія з “пробивними” російськими банками, їх філіями, “дочірніми” підприємствами, що, як спрут, облпутьють економічне тіло України, і т.д.? Відповідь на це питання дає справжній, а не “звітний” стан саме українських економічних, культурно-духовних, накінець і політичних справ (щодо міграції та еміграції) у нас, в Україні, і поза нею, в Росії – насамперед, бо там перебуває багатомільйонна українська діаспора, і всюди, де живуть українці. Щодо Росії, як видно, справи українців незавидні.

Ми, українці, *не русофіли*. Так! Бо за багатовікове поневолення України Росією ми позбавилися ілюзій щодо її “братніх” обіймів – від них ми століттями стікали кров’ю; ми не віримо в демагогію російських політиків найвищих рангів, бо в багатовіковій практиці стосунків з Росією у програті завжди залишалася Україна, за що розплачувалася безперервним геноцидом українців і їх духовної культури. (Хоча б за один – страхітливий голодомор 32-33 років Росія, його злочинний організатор, вибачилася, годі вже й мовити про компенсацію за страждання і смерть мільйонів українців, та це не в московсько-ординській традиції – вибачатися за злочини, а тим більше – сплачувати контрибуцію). Ми, українці, *не русофіли*, бо з якою жорстокістю не знищувала Росія нашу історичну, національно-духовну пам’ять, ми свято берегли свою віру, мову, культуру, споконвічні традиції, відчуття власної ідентичности та національної гідности і тому не стали перекотиполем під чужими й ненависними вітрами. І ми дошні зберегли світлий рсзум і твердо знаємо – хто наш (принаймні!) “пасивний приятель” і хто ворог, який сьогодні одним помахом хоче розірвати наш державницький символ (отже нашу молоду державу) на шматки.

Тому ми з повною одвертістю заявляємо – Геть від Москви!

15 лютого 2003 р.

Газета “За вільну Україну”, 2003, № 24, 4 березня.